

Arrest

nr. 89 966 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden een asielaanvraag in op 3 april 2012.

1.2. Op 25 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit zijn de bestreden beslissingen.

a) De beslissing genomen ten opzichte van verzoeker is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Roma te zijn, geboren te Plemetina (Kosovo) en de Servische nationaliteit te bezitten. Als gevolg van de oorlog ontvluchtte u tijdens de bombardementen in 1999 Kosovo. U ging met uw moeder, uw broers en tante naar Servië waar u tot 2007/2008 in een barak in Pozarevac woonde. In 2005 trad u traditioneel in het huwelijk met [Z.E.] [...]. Sinds uw aankomst in Servië kende u problemen met Serviërs die dachten dat u Albanees was en die u zeiden terug te moeten naar Kosovo. Elke avond gooiden Serviërs stenen naar uw barak. Eén keer werd u hierbij geraakt. Drie à vier keer kwam een groep van ongeveer 20 Serviërs jullie aanvallen. Eén keer verwittigden jullie de politie die ter plaatse kwam en een aantal daders meenam. U bent echter niet tevreden over het optreden van de politie. Een eindje verderop werden de daders immers weer vrijgelaten. Omdat de buurt waar u woonde steeds vaker werd gebruikt om vuilnis te storten en omdat u in 2007 voor het eerst vader werd kraakte u een huis in Pozarevac, waar u met uw gezin bleef wonen tot 2012. Tussen 2007 en 2012 kende u minder problemen omdat de mensen in de buurt dachten dat u een Servische Roma was en u en uw gezin bijgevolg met rust lieten. Rond 10 of 11 januari 2012 echter keerde de eigenaar van het gekraakte pand dat u bewoonde terug. Gedurende uw verblijf in het gekraakte huis had u geen elektriciteits- en waterfacturen betaald. Er ontstond een ruzie met de eigenaar, die uitmondde in een gevecht. De eigenaar belde de politie die ter plaatse kwam en u vroeg de achterstallige rekeningen te betalen. Toen bleek dat u hiertoe niet in staat was verzochten zij u de woning te verlaten wat u ook onmiddellijk deed. Jullie zochten onderdak in een nabijgelegen dorp, Lucica, waar jullie gedurende een vijftal dagen een schuur kraakten. Toen Servische landbouwers ontdekten dat jullie het huisje onrechtmatig bewoonden, kwam één van hen (vermoedelijk de eigenaar of een verantwoordelijke) jullie bedreigen met een hooivork. Hij sloeg u en zei dat u het recht niet had om naar daar te komen. Toen u hem vertelde afkomstig te zijn uit Kosovo, maande hij u aan het huisje onmiddellijk te verlaten. Vervolgens beslisten jullie midden januari 2012 Servië te verlaten en terug te keren naar Plemetina, waar u uw ouderlijke huis volledig vernield aantrof. In één van de kamers die u wist op te knappen, verbleven jullie twee maanden. Op een nacht drongen vier Albanese mannen het huis binnen. Zij riepen en vroegen u naar uw vader en oom. Zij vroegen u hoe u durfde terug te komen en zij vergrepen zich vervolgens aan uw partner, terwijl zij u verplichtten toe te kijken. Toen u uw partner wilde beschermen, sloegen zij u. Diezelfde avond nog vertrok u met uw gezin terug naar Servië, waar jullie nog twee weken verbleven alvorens naar België te reizen. Uw partner heeft last van hoofdpijn en pijn in haar onderbuik. Begin april 2012 vertrokken jullie naar België waar jullie aankwamen op 3 april 2012 en diezelfde dag nog asiel aanvroegen. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw Servische geboorteakte neer en die van uw gezinsleden.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werden Servië en Kosovo vastgesteld als veilige landen van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Voor wat betreft Servië, waarvan u staatsburger bent en waar u van 1999 tot 2012 woonde, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u Servië verliet als gevolg van de problemen die u kende met de eigenaars (en/of verantwoordelijke) van de panden die u kraakte in Servië. Zo werd u uit twee panden verjaagd. Eén keer werd u hierbij geslagen en een andere keer werd u hierbij bedreigd. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dergelijke problemen het louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overstijgen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat uw

problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het loutere feit dat er soms incidenten tussen twee gemeenschappen gebeuren betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat beide conflicten werden veroorzaakt door het feit dat u zowel het huis in Pozarevac als de schuur in Lucica op onrechtmatige wijze had gekraakt en bewoond en in het geval van de woning in Pozarevac de rekeningen voor het water en elektriciteit gedurende jaren niet had betaald (CGVS, pp. 6, 11, 16). Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen vallen onder de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u kende toen u van 1999 tot 2007/2008 een barak betrok (onbekenden gooiden stenen naar de barakken en vielen de wijk aan), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Servië. Vooreerst stelde u nooit problemen gekend te hebben met de Servische politie of enig andere autoriteit in Servië (CGVS, p.17). Verder blijkt uit uw verklaringen en die van uw partner dat de Roma uit jullie wijk de politie een keer hebben gecontacteerd waarna de politie ter plaatse kwam, informatie verzamelde en verdachten meenam (CGVS, pp.12-13 en CGVS, partner, pp.5-6). Dat de politie vrijwel meteen de verdachten opnieuw vrijliet, kan niet zondermeer gelijk gesteld worden met een onwil tot het bieden van bescherming vanwege de Servische autoriteiten. Het vrijlaten van verdachten kan te wijten zijn aan tal van factoren (geen juiste identificatie van de verdachten, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). Hoewel u ontevreden was over het optreden van de politie toen, heeft u hiervan nergens melding gemaakt. Iedereen is immers bang van de politie en de politie slaat burgers (CGVS, p.13). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. "Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Ronna - om politioneel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft Kosovo waar u sinds uw geboorte tot 1999 woonde en waar u van januari 2012 tot maart 2012 verbleef, dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt naar aanleiding van de inval bij u thuis waarbij u werd geslagen en uw partner werd aangerand in maart 2012 geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Hoewel u noch uw partner ooit problemen heeft gekend met de politie of enige andere autoriteiten in Kosovo (CGVS, p.17 en CGVS, partner, p.7), liet u na aangifte te doen bij de politie. Uw verklaring dat u gewoon wilde weggaan van daar en dat de politie niet in uw gedachte opkwam is onafdoende, net als uw partner haar verklaring dat geen van jullie beiden er aan dachten naar de politie te gaan (CGVS, p.15 en CGVS, partner, p.5). In dit verband dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden

als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Wat betreft de medische problemen van uw partner (hoofdpijn en pijn aan haar onderbuik) dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Gelet op bovenstaande blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw gezinsleden bevestigen enkel de identiteit en nationaliteit en die van uw gezinsleden, welke hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. (...)."

b) De beslissing genomen ten opzichte van verzoekster is de tweede bestreden beslissing. Zij stelt vast dat verzoekster haar asielaanvraag steunde op dezelfde motieven die terzake werden uiteengezet door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag en verwijst integraal naar de eerste bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van hun verzoekschrift vragen verzoekers aan de Raad om in hoofddorde "de beslissing a quo te hervormen en de status van vluchteling aan verzoekers toe te kennen" en om in ondergeschikte orde "de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier te versturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen".

2.2. De bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

2.3. Verzoekers kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissingen te hervormen of terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers werpen in een enig middel op: *"Schending artikel 1 Conventie van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoekers betogen als volgt:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Uit het hierna volgende blijkt dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is:

De bestreden beslissing stelt in haar motivering dat voor verzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land, uit hun verklaringen niet duidelijk zou blijken dat er wat hen betreft er een gegronde vrees voor vervolging is overeenkomstig de Conventie van Genève of dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er een reëel risico zou zijn op het lijden van ernstige schade overeenkomstig art 48/4.

De bestreden beslissing houdt merkwaardig genoeg geen rekening met de problematiek die verzoekers kenden als Roma zowel in Kosovo maar dan nog in belangrijkere mate in Servië.

Verzoekers die Roma zijn en behoren tot een minderheidsgroep maken in hun verklaringen duidelijk gewag van discriminatie omwille van hun origine nl het behoren tot de Roma minderheid.

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit op het terrein en de bevindingen zoals van Amnesty International.

Recent heeft Amnesty International nog de aandacht gericht op de problematiek van de behandeling van de Roma's in vb Servië waar er niet alleen gedwongen uithuiszettingen plaatsvinden (vb in Belgrado) maar ook waar de Roma's verstoken blijven van de meest elementaire voorzieningen in de kampen en dit vaak volgens een doelbewuste politiek van de Servische autoriteiten.

De bestreden beslissing herleidt de problematiek van de uithuiszettingen van verzoekers tot louter interpersoonlijke (tussen privé personen) problemen en problemen van gemeenrechterlijk (strafrechtelijk) niveau.

Dat echter de uithuiszettingen en de problemen van betalen van huur of nutsvoorzieningen door verzoekers daarentegen juist hun oorsprong vinden in de ernstige discriminatie van de Roma minderheden in Servië (maar ook in Kosovo).

Dat de redenering van de bestreden beslissing bijgevolg volledig verkeerd is.

Dat verzoekers dit ook steeds beklemtoonden gedurende hun asielprocedure zonder dat met deze argumentatie rekening werd gehouden.

Dat de problemen van verzoekers wel degelijk etnisch geïnspireerd zijn nu zowel de Servische als de Kosovaarse burgers alles doen om de Roma weg te krijgen vaak stilzwijgend en doelbewust ondersteund door hun eigen autoriteiten.

Dat overigens de bestreden beslissing zelf in haar motivering moet toegeven dat er enerzijds wel een aantal initiatieven worden genomen om de toestand van de Roma burgers te verbeteren maar dat anderzijds er ondanks de (theoretische) hervormingen op het terrein vaak weinig verbetering merkbaar is.

Dat de bestreden beslissing enkel uitgaat van de theoretische initiatieven (vb intern controleorgaan binnen de politiediensten, mogelijkheid politieel wangedrag aan te klagen, implementatie van de politiewet in 2005,) zonder concreet de realisaties en de dagdagelijkse realiteit van de Roma te onderzoeken.

Dat verzoekers zoals de andere Roma ook verstoken blijven van enige deftige sociale zekerheid, onderwijs, toegang tot gezondheid, ..

Dat de bestreden beslissing verder voorhoudt dat verzoekers niet aantonen dat zij geen of onvoldoende beroep op de politiediensten konden doen temeer verzoekers nergens melding zouden hebben gemaakt van hun ontevredenheid van het optreden van de Servische politiediensten.

Dat echter verzoekers duidelijk hebben gemaakt dat zij bang waren voor de politie en de politie ook burgers slaat.

Dat deze verklaring van verzoekers totaal niet werd onderzocht met de informatie waaruit blijkt dat het optreden van de Servische politie vaak problemen stelt.

Het UNHCR, "Handboek on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", van het UHCR legt er de nadruk op dat aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel dient gegund te worden zodra het asiel relaas coherent verteld werd wat zeker het geval is voor verzoekers:

196. It is a general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting a claim. Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule Even such independent research may not, however, always be successful and there may be statements that are not susceptible of proof. In such cases, if the applicant's account appears credible, he should, unless there are good reasons to the contrary, be given the benefit of the doubt.

Het document « Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims» verduidelijkt verder:

"11. [...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed.

12. The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt". "

De bestreden beslissing gaat ook volledig voorbij aan de zware traumatische ervaring die verzoekster heeft ondergaan nu zij werd verkracht door 2 van de 4 Albanezen en dit in het bijzijn van haar kinderen en verzoeker.

Dat deze elementen op geen enkele ernstige wijze werden in aanmerking genomen.

Dat deze traumatische ervaringen zonder twijfel een belangrijke invloed hadden op het verloop van het asiel relaas van verzoekers waar er op geen enkele wijze mee werd rekening gehouden.

Dat het dan ook totaal onterecht is om de medische problemen compleet terzijde te schuiven temeer zij de uiting zijn van de verkrachting die verzoekster onderging.

Dat de bestreden beslissing dan ook volledig verkeerd vermeldt dat de medische problemen van verzoekster geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag tenzij uiteraard zoals in casu het geval is de medische problemen voortkomen uit de schendingen van dit verdrag.

Dat verzoekers dan ook aantonen dat zij evenmin op een veilige manier in Kosovo kunnen verblijven.

Dat verzoekers moeilijk kan kwalijk genomen worden na dergelijke feiten geen aangifte te hebben gedaan nu er enerzijds de schaamte was van het gebeuren voor het hele gezin en anderzijds nu het vertrouwen voor verzoekers ook in de Kosovaarse politiediensten volledig zoek is.

Dat het rapport van Amnesty International van september 2010 over een mogelijke terugkeer naar Kosovo voor Roma dan ook negatief adviseert:

Not welcome anywhere

Stop the forced return of Roma to Kosovo

9. CONCLUSIONS AND RECOMMENDATIONS

Amnesty International considers that acceptable conditions for the return - forcible or otherwise - of people hailing from minority communities (or who are otherwise vulnerable for the reasons identified in this report) do not exist at the present time in Kosovo. The organization does not consider that conditions have, as of yet, sufficiently changed on the grounds in Kosovo so as to provide a fundamental

(major, profound and stable) and durable change in circumstances. The situation at present and for the longer-term is consequently both unstable and uncertain.

In the light of this, Amnesty International considers that there is a continued need for the international protection of, among others, Roma, Ashkali, Egyptians, Serbs, and Albanians (if returned to a minority situation) and of other vulnerable individuals.

Decisions by EU member states and Switzerland to withdraw or otherwise cease temporary international protection for Roma and other minorities are premature, and their forcible return may amount to violation of the principle of non-refoulement.

Moreover, Amnesty International considers that the Kosovo authorities currently do not have the capacity, the political will and the resources to ensure the reintegration and sustainable return of individuals from minority communities or who are otherwise vulnerable.

In addition, those who are subject to forcible return are denied the assistance and support which is made available, through the Ministry of Returns and Communities, UNHCR and their implementing partners to voluntary returnees. Furthermore, in the absence of measures to ensure their reintegration in Kosovo, forced returnees may be subject to further violations of their rights, including the denial of social and economic rights.¹⁷⁹

Amnesty International considers that all those who are forcibly returned - once all their claims have been ultimately and properly assessed - are entitled to return in safety and in dignity, and with respect for human rights. They should be entitled to a sustainable return and should also have access to assistance ensuring their economic and social rights. Amnesty International therefore calls on EU member states and any other country currently envisaging returning people to Kosovo to:

- Immediately refrain from the forcible return of all persons from minority communities - specifically Serbs and Roma, Ashkali and Egyptians, (and minority Albanians) to Kosovo given the likelihood that they would suffer persecution or serious harm on return; provide them with continued international protection (either through a grant of asylum or subsidiary protection as appropriate);

- Ensure that all persons whose removal to Kosovo is in contemplation be given access to a prompt, fair and effective procedure to determine their eligibility for international protection, including on asylum grounds. The individuals concerned must also be entitled to raise human rights based challenges - other than on international protection grounds - to their removal if they so wish. Any challenge to removal must have suspensive effect and the individuals concerned must be granted legal assistance and representation.

In addition, partners/children in mixed marriages; persons associated with the Serbian authorities up to 1999; victims of trafficking and domestic violence; victims of violations of international humanitarian law; and persons with chronic medical conditions which may not be treated in Kosovo should have their international protection needs carefully and individually assessed in the light of the fact they may face persecution, including through cumulative discrimination, or serious harm upon return. Any ongoing protection needs must be clearly assessed in order to comply with the principle of non-refoulement.

No-one at risk of de facto or de jure statelessness should be returned to Kosovo. Their eligibility for international protection should be carefully considered;

If any persons are deemed not to be in need of international protection after a fair and effective asylum determination procedure and the provision of temporary protection has ended, their forcible returns should only be undertaken in a rights-respecting manner, in safety and dignity;

Ensuring that anyone whose removal to Kosovo is being contemplated is given adequate notice of and information about their right to challenge it;

To review existing bilateral Readmission Agreements with Kosovo, to ensure that they are in accordance with human rights law and standards, in particular insofar international protection needs are concerned, and ensuring that human rights clauses are explicitly incorporated into such agreements;

Refrain from taking any measure that could vitiate the consent underlying any decision to return. States should be careful to ensure that any decision to return is indeed truly voluntary - undertaken on the basis of informed and genuine consent;

UNHCR and their implementing partners should continue to facilitate voluntary return for those members of minority communities who wish to go home.

Amnesty International also urges the European Commission and EU member states to:

Provide all necessary assistance, including financial assistance, to the Kosovo authorities to ensure the full implementation of the return and reintegration strategy;

Ensure that those from minority and other vulnerable groups are not forcibly returned to Kosovo before conditions for their voluntary return and reintegration in safety and dignity have been established.

Amnesty International urges the Kosovo government to:

Immediately ensure that provisions are made at all border crossings, including at Pristina (Slatina) airport, to ensure that any persons who are forcibly returned to Kosovo are provided with adequate reception facilities, so that they may be fully informed of their rights to receive assistance with

reintegration in Kosovo; to ensure that the progress of reintegration made by all returnees is monitored to ensure that they receive all necessary support to ensure access to documentation and other basic rights;

Take measures to fully discharge its obligations to returnees by ensuring that all relevant Ministries have the capacity and resources needed to implement the 2010 Strategy for the Reintegration of Repatriated Persons, ensuring that conditions for the sustainable return of minority communities, in safety and in dignity, are put in place;

Pro vide stronger support for reintegration at municipal levels, and non-discriminatory access to economic, social and cultural rights, such as employment, health and social services, education and adequate housing;

Implement without further delay, and ensuring the necessary funding and other resources, the 2010 Action Plan for the Strategy for the Integration of Roma, Ashkali and Egyptian Communities;

Ensure that no persons originating from Kosovo who are forcibly returned are placed in danger of statelessness.

Dat het advies van het Commissariaat Generaal over de toestand in Servië dd. maart 2012 overigens niet uitsluit dat in specifieke gevallen toch bescherming kan noodzakelijk zijn

a) Conclusie

Gezien het bovenstaande hebben verzoekers aangetoond in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel I van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, ondergeschikt art 48/3."

3.2. In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissingen er niet toe strekken verzoekers de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 1A van de Conventie van Genève, of de subsidiaire beschermingsstatus, geregeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te weigeren, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep "in volle rechtsmacht" openstaat, doch wel er toe strekken hun asielaanvraag niet in overweging te nemen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een

gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Servië, kan het volgende gelezen worden: "Voor wat betreft Servië, besluit de Commissaris-generaal als volgt: Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden."

Voor wat betreft Kosovo kan het volgende gelezen worden: *"Voor wat betreft Kosovo, besluit de Commissaris-generaal als volgt : "Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Kosovo, de mate waarin vervolging of mishandeling in Kosovo voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Kosovo algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om bijzondere vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden."*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

3.5. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat wat hen betreft, zowel aangaande Servië als Kosovo, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.6. Waar verzoekers opmerken *"De bestreden beslissing houdt merkwaardig genoeg geen rekening met de problematiek die verzoekers kenden als Roma zowel in Kosovo maar dan nog in belangrijkere mate in Servië. Verzoekers die Roma zijn en behoren tot een minderheidsgroep maken in hun verklaringen duidelijk gewag van discriminatie omwille van hun origine nl het behoren tot de Roma minderheid."*, in dit verband verwijzen naar bevindingen van Amnesty International op dat vlak, en verwerende partij verwijt *"de problematiek van de uithuiszettingen van verzoekers tot louter interpersoonlijke (tussen privé personen) problemen en problemen van gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) niveau herleid te hebben"* gaan zij eraan voorbij dat de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekers' problemen met de eigenaars/en of verantwoordelijken van panden in Servië het louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau niet overstijgen, het gevolg is van verzoekers' verklaringen dat

zij deze panden kraakten en hun water- en elektriciteitsfacturen niet betaalden. Deze verklaringen bevinden zich in het administratief dossier. Verzoekers verwijzen naar een rapport van Amnesty International inzake de discriminatie van de Roma *“in vb Servië”*, maar dit toont niet de onjuistheid aan van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane beoordeling van de door verzoekers aangehaalde concrete problemen. Alleszins toont dit rapport niet aan dat de verdere conclusie in de bestreden beslissingen dat de rechtsbescherming in Servië voldoet aan de criteria van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, onjuist is (cfr. punt 3.7).

3.7. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissingen op zeer uitgebreide wijze naar objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt en concludeert hieruit globaal: *“Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”* Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel concreet argument aanhalen dat aantoonde dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming van de in Servië opererende autoriteiten in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoekers opwerpen dat de verwerende partij enkel uitgaat van theoretische initiatieven *“zonder concreet de realisaties en de dagdagelijkse realiteit van de Roma te onderzoeken”* dient de Raad op te merken dat zij hiermee niet aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om tot de in punt 3.7. vermelde conclusie te komen, onjuist is. Verder kan te dezen niet van verwerende partij verwacht worden dat zij de situatie in Servië de visu gaat vaststellen op het terrein. Zij vermogt te steunen op informatie die zij daaromtrent verzamelt, voor zover zij die openbaar en toegankelijk maakt.

3.9. Waar verzoekers in hun verzoekschrift ten slotte nog kenbaar maken dat zij bang waren voor de Servische politie en de politie ook burgers slaat, dient de Raad op te merken dat verzoekers met de herhaling van de redenen waarom zij geen klacht hebben ingediend over het optreden van de Servische politie – die trouwens in de bestreden beslissingen worden weergegeven – niets inbrengen tegen de vaststelling in de bestreden beslissingen dat *“weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert”*, dit gelet op de diverse nationale en Europese initiatieven die vermeld worden in de bestreden beslissing en dat *“in Servië meerdere mechanismen (bestaan) - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten”*, laat staan dat ze aantonen dat de informatie waarop de verwerende partij steunt om tot deze conclusies te komen, onjuist zou zijn.

3.10. Het gegeven dat een asielrelaas op een coherente wijze wordt gebracht houdt niet in dat de verwerende partij verwijzend naar informatie die zich in het administratief dossier bevindt, niet de in punten 3.7. en 3.9. vermelde conclusies zou mogen trekken voor onderdanen van een land dat als een veilig derde land wordt beschouwd.

3.11. Voor wat betreft de toestand in Kosovo, waar verzoekers slechts van januari 2012 tot maart 2012 verbleven hebben, wordt eveneens verwijzend naar objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt, in de bestreden beslissingen geconcludeerd *“dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”* Met de verwijzing in hun verzoekschrift naar een rapport van Amnesty International van september 2010 met als titel *“Stop the forced return of Roma to Kosovo”* tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarop de bovenvermelde conclusie steunt, onjuist is. De bestreden beslissingen bevatten geen bevel om het grondgebied te verlaten en uit niets blijkt dat verzoekers op gedwongen wijze naar Kosovo worden gerepatriëerd, daar waar ze de Servische nationaliteit hebben. Verder houden eventuele problemen om op gedwongen wijze teruggekeerde Roma

te herintegreren niet in dat de in Kosovo opererende autoriteiten hen onvoldoende bescherming zouden bieden of geen maatregelen zouden nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet in geval van problemen. Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien verzoekers blijkens hun betoog in het verzoekschrift – *“De bestreden beslissing houdt merkwaardig genoeg geen rekening met de problematiek die verzoekers kenden als Roma zowel in Kosovo maar dan nog in belangrijkste mate in Servië.”* – zelf de toestand in Kosovo minder erg inschatten dan deze in Servië.

3.12. De bestreden beslissingen stellen: *“Wat betreft de medische problemen van uw partner (hoofdpijn en pijn aan haar onderbuik) dient vastgesteld te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet”*. Volgens verzoekers houdt de verkrachting die verzoekster moeten ondergaan heeft in Kosovo door twee Albanezen wel degelijk verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, maar zij laten na dit te concretiseren. Verzoekers doen met hun betoog inzake de verkrachting en hun algemeen betoog *“dat zij evenmin op een veilige manier in Kosovo kunnen verblijven”* geen afbreuk aan de in punt 3.11. vermelde conclusie van de verwerende partij.

3.13. Voor zover verzoekers nog opwerpen dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de traumatische ervaring van de verkrachting die *“zonder twijfel een belangrijke invloed gehad (heeft) op het verloop van het asielrelaas van verzoekers”*, dient de Raad op te merken dat verzoekers dit evenmin nader concretiseren. Alleszins tonen verzoeker niet aan op welke wijze dit de in punt 3.11. vermelde conclusie van de verwerende partij onderuit kan halen.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA